

De voorloper

Het is nog vroeg als ik als eerste de begraafplaats opfiets. Ik vraag me af wat ik met mijn tasje zal doen, want ik moet mijn handen wel vrij hebben bij het dragen. Kan ik het in mijn fietstas laten? Ik schiet de voorloper aan, die nu al in keurig zwart pak bij het hek op de rouwstoet staat te wachten. Zijn gezicht verraadt niets, maar toch krijg ik de indruk dat hij mijn kleding keurt. Oei, zijn mijn mouwtjes te kort? Voor mijn tasje verwijst hij me naar het kantoor.

Daar zijn een paar heren aan het werk, er staan computers, archiefkasten en bureaus. Ze begroeten me vriendelijk, maar ook niet helemaal op hun gemak, lijkt het. Eén van hen komt naar me toe: 'We hebben het pas zojuist gehoord,' zegt hij. Hij klinkt een beetje gespannen. 'Een vrouwenteam! We hebben hier nog nooit vrouwelijke dragers gehad. We hebben niet eens een aparte kleedruimte voor vrouwen, wel voor mannen.'

Ik leg hem uit dat ik alleen een plek zoek voor mijn tasje.

'Oh,' zegt hij opgelucht, 'Zet dat hier maar neer, in het kantoor.'

Na mij zetten ook de andere draagsters hun tas daar neer.

Wij weten dat er een oude dame begraven wordt. Dat wij haar in dit allerlaatste stukje kunnen begeleiden, geeft mij een goed gevoel. Dat zij zich gedragen mag weten. Als wij naar haar graf lopen kijkt de voorloper af en toe om of wij hem wel volgen. Hij is het niet gewend dat vrouwen de kist dragen. Zou hij twijfelen over onze draagkracht? Hij hoeft zich uiteraard geen zorgen te maken. Wij zijn een sterk team, we halen de touwen door de handvatten en laten de oude dame zorgvuldig neerdalen in haar graf. Als we opkijken is de voorloper uit ons zicht verdwenen.

Na afloop halen wij onze tasjes op in het kantoor. Als we weer door de gang naar buiten lopen gaat de deur van de mannenkleedruimte opeens wijd open. Er komt een man in strakke spijkerbroek en een big smile op zijn gezicht te voorschijn. Hij komt me bekend voor. Hé, wacht eens, het is de voorloper! Wat een metamorfose. Hij heeft zijn zwarte pak verwisseld voor een spijkerbroek, voor hem ook werkkleding. Opgewekt zegt hij ons gedag en loopt de begraafplaats weer op, nu met een schep in zijn hand.